

1

ZORII UNEI NOI ILUMINĂRI

La începutul anului 1996 citeam un ziar în Los Angeles, când am văzut o fotografie care mi-a atras pe loc atenția. „Hei, unde este acest loc?”, m-am întrebat. Stâncile roșiatice mi se păreau atât de reale încât aproape că îmi venea să mă plimb printre ele. Am citit textul de sub fotografie și am aflat că era vorba de un loc numit Sedona, aflat în statul american Arizona.

Simțeam că nu pot ajunge acolo suficient de rapid. Îmi doream să văd cu ochii mei acele stânci roșiatice; de aceea, am rugat o cunoștință să vină cu mine. A fost un drum lung, de aproape opt ore. Am călătorit de la Los Angeles la Flagstaff, până când am ajuns la Sedona. Era miezul nopții, așa că ne-am cazat la un motel din care se vedea canionul Oak Creek.

Era o noapte întunecată, așa că nu puteam vedea mai nimic, cu excepția luminițelor stelelor de pe cerul nopții, care mai alungau puțin bezna. M-am întrebat cum va arăta Sedona atunci când voi deschide ochii a doua zi dimineața. După ce mi-am umplut pentru ultima dată plămâni cu aerul curat și răcoros de afară, m-am dus la culcare anticipând plin de entuziasm ceea ce se va întâmpla a doua zi.

A doua zi dimineața, de îndată ce am deschis ochii, am tras perdelele și am văzut în față un munte cu stânci roșiatice și albe, înălțându-se deasupra unei păduri de ienuperi verzi. În vârf se aflau

stânci mai mari sau mai mici, având forme de animale. Una dintre ele mi-a atras imediat atenția. Era o stâncă modestă, a cărei formă amintea de cineva care meditează așezat în poziția lotusului.

M-am gândit: „Uau, chiar și stâncile din Sedona meditează!”

Nu știam dacă acest lucru chiar era adevărat sau era doar o percepție a ochilor mei, dar am trăit o stare de bun augur.

După un mic dejun frugal, m-am plimbat prin Sedona, fără să îmi stabilesc o direcție anume. Mi se părea că întregul oraș era îmbrățișat de brațe lungi, roșiatice. Verdele ienuperilor și al cactușilor pe fundalul roșiatic general oferea un contrast dramatic de culoare. Cerul Sedonei, aflat deasupra pământului roșu și ars, mi se părea mai senin și mai albastru decât în orice altă parte a lumii pe care am vizitat-o. Spațiul dintre cer și pământ părea sacru. Deși era iarnă, soarele strălucea cu putere și încălzea atmosfera. Privind frumusețea pământului Sedonei și a cerului senin de deasupra, scăldată în lumina soarelui de dimineață, inima mi s-a oprit pentru o clipă, iar prin minte mi-a trecut gândul că acesta ar putea fi locul pe care l-am căutat atâta vreme.

Am venit din Coreea în Statele Unite în anul 1993 pentru a împărtăși metodele coreene de antrenament pentru minte și corp numite *Dahnhak* (care au devenit cunoscute în Statele Unite sub numele de Dahn Yoga). La acea vreme, numărul Centrelor Dahn pe care le-am înființat în Coreea crescuse, ajungând la 50, iar eu predam o formă modernă și sintetizată de *Dahnhak*, având foarte mulți adepți.

Le-am încredințat managementul Centrelor Dahn din Coreea adepților mei și am plecat în Statele Unite, mânat de un spirit de pionierat. Primul loc în care m-am stabilit și în care am creat un nou centru a fost New Jersey. Totuși, nu mi-a fost deloc ușor să mă stabilesc într-un loc a cărui cultură și a cărui limbă îmi erau atât de nefamiliare. De aceea, primele mele demersuri au fost de tip încercare și eroare.

În acea vreme obișnuiam să mă plimb uneori pe malul unui lac de lângă Muntele Ursului din New York. Într-o zi, pe când priveam suprafața lacului care reflecta lumina soarelui de deasupra, m-am întrebat: „Ce trebuie să fac în continuare?” Răspunsul mi-a parvenit sub forma unui gând care îmi spunea că trebuie să cunosc mai multe despre Statele Unite, să pornesc în explorarea acestora și să văd cu propriii mei ochi cât mai multe locuri din ele.

M-am decis să îmi cumpăr o mașină și să călătoresc de-a lungul și de-a latul țării, dinspre est către vest. Mi-am stabilit un itinerariu care pornea din New York către California, de-a lungul coastei vestice până la Vancouver, trecând prin Toronto, iar apoi înapoi către New York. Timp de câteva luni am călătorit prin munții și văile din Statele Unite. Am vizitat inclusiv marile zone metropolitane și am simțit confuzia din inimile oamenilor. A fost o bună ocazie pentru mine să simt energia acestei țări impresionante cu propriile mele simțuri și cu propria mea minte.

În timp ce traversam țara, am căutat tot timpul un loc în care să îmi înfig rădăcinile și în care să înfloresc. De îndată ce am ajuns în Sedona, am trăit o intuiție puternică ce mi-a spus că acesta ar putea fi locul pe care l-am căutat. Am rămas aici trei zile, dar nu am reușit să mă hotărâsc definitiv în această direcție.

Unul din motivele pentru care ezitam era faptul că Sedona este plasată într-un deșert. Potrivit practicii orientale numite *feng*

shui, armonia dintre cele cinci energii fundamentale – a lemnului, focului, pământului, metalului și apei – este fundamentală pentru bunăstarea noastră.

În Sedona, energia lemnului provine de la pădurile de ienuperi și de la restul vegetației. Energia focului este foarte abundentă, întrucât locul este un deșert ars de soare. În ceea ce privește energia solului sau a pământului, pe aceasta o puteam simți direct, și trebuie să mărturisesc că era foarte puternică. Culoarea roșiatică a pământului se datora fierului din sol, așa că nici energia metalului nu lipsea. Singurul element care părea să lipsească era apa, iar acest lucru mă neliniștea.

M-am întors așadar la Los Angeles, dar nu m-a răbdat inima și am revenit la Sedona după numai câteva zile. Aici, am vizitat un loc care mi-a spulberat toate îndoielile: canionul Oak Creek. Râul care curge prin acesta mărginește autostrada ce duce de la Sedona la Flagstaff. În timpul primei mele vizite nu l-am putut privi îndeaproape, dar cu această ocazie mi-am dat seama că apa curgea din abundență prin canion, deci energia ei era acoperită din plin. Dată fiind această armonie între cele cinci elemente, mi-am propus să o iau de la început în acest loc, deși orașul era stabilit în mijlocul unui deșert. Am simțit intuitiv că acesta era locul cel mai potrivit pentru a crea centrul de meditație pe care visam de atâta vreme să îl creez în această țară.

Nu mi-a luat decât câteva zile pentru a explora rezervațiile nativilor americani și alte câteva locații faimoase din apropiere, din Arizona, Utah și Nevada. Am vizitat de asemenea Lacul Powell, podul Rainbow Bridge, Marele Canion, canionul Bryce și cele din Parcul Național Zion. Toate aceste locuri erau considerate sacre de nativii americani, reflectând la apogeu frumusețea și demnitatea naturii. Unul din lucrurile care mă încânta era că Sedona se afla în apropierea tuturor acestor locuri. După ce m-am decis să mă mut aici în urma celei de-a doua vizite pe care am făcut-o în Sedona, am închiriat o locație modestă pentru a o folosi ca birou și ca locuință.

În timp ce conduceam către Los Angeles pentru a-mi pregăti mutarea, am trăit premoniția că mi se va întâmpla ceva bun și am simțit o stare stranie de entuziasm. Continuam să repet la infinit

în minte cuvântul „Sedona, Se-do-na, Se-do-na. Se... do... na”. Subit, prin minte mi-a trecut gândul: „Sedona va fi locul în care se va naște un nou Tao sau o nouă iluminare.” În limba coreeană, silaba „Se” seamănă cu „sae”, care înseamnă „nou”, „do” înseamnă „Tao” sau iluminare, iar „na” înseamnă „se naște (apare)”. Dacă unim cele trei silabe, Sedona se traduce prin „șinutul în care se va naște o nouă iluminare”. Începând din acel moment, ori de câte ori rosteam numele Sedonei, ori de câte ori le vorbeam altor oameni despre acest loc și ori de câte ori practicam meditația în Sedona, simțeam din ce în ce mai intens că aici se va naște într-adevăr o nouă iluminare. Era o speranță arzătoare a mea, dar și o convingere intuitivă. Așa a început aventura mea în Sedona.